P. Adams

Oroszlán és Kereszt

Oroszlán és Kereszt

Szerző: P. Adams

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Ez a könyv fikció. A benne található nevek, szereplők és események, vagy a szerző képzeletének szüleményei, vagy írói szabadsággal kezelte őket. A valóságos személyekkel és eseményekkel való egyezés, csupán a véletlen műve.

TÉNYEK

William of Malmesbury a neves szerzetes és történész, 1125-ben azt állította: *„ Glastonbury volt a Brit királyság első temploma, minden vallás forrása és eredete. „*

Az 1400-as évektől kezdve a rendszeres egyházi zsinatok sorra fenntartották, hogy *„ Franciaország és Spanyolország templomainak át kell engedniük az elsőbbséget a korábbi alapítás kérdésében Britanniának, hisz ez utóbbi egyházat, maga Krisztus urunk alapította. „*

A regényben szereplő valamennyi szervezet létezik, közöttük a Hittani Kongregáció, a SIS és az MI6.

" Kevés ember tud emberségesen és nagylelkűen élni a hatalmával, ha senkinek sem tartozik felelősséggel érte. "

Harriet Beecher Stowe

Prológus

London, Westminster kerület

SZOKÁS szerint nagy volt a forgalom a Parliament Streeten. Egymást érték a turistabuszok és a civil járművek a Trafalgar tértől a Westminster apátságig. Tornyosultak a felhők, de a járókelőknél, alig volt esernyő. *Nagyon megváltozott a város.* Mormogta magában Dalton Miller. Az idősödő, szemüveges férfi már rutinszerűen tette meg az utat Chapel Streeti otthonától ide a Westminster szívébe. Tizenkilenc éve ingázott oda-vissza s nap, mint nap szembesült a jóvátehetetlen átváltozással. A régi, tisztes polgárok kihalófélben voltak s helyüket a hátitáskás fiatalok vették át, kik alig figyeltek a másikra a fülükbe üvöltő zenétől. Diszkréten ingatta a fejét, miközben arra eszmélt, hogy megérkezett. A külügyminisztérium kocsibejárójánál strázsáló őrök, habozás nélkül kinyitották a rácsos kaput, miközben árgus szemekkel figyelték a közelben kiabáló tüntetőket. Mialatt Dalton elfordította a kormányt, kósza pillantást vetett az aktivisták által szorongatott transzparensekre: NE KÖVESSÜK AMERIKÁT! Miller jót vidult a kiíráson, miközben szürke Roverjével a belső udvarhoz hajtott. Kijelölt helyén, leparkolta a kocsit s fütyörészve pattant ki belőle. Bizalmatlan ember hírében állt, ha a tulajdonáról volt szó, így kétszer is ellenőrizte a központi zárat. Minden rendben. Felkapta az aktatáskát s elindult a bejárat felé. Váratlanul egy magas férfi csapódott neki és az esernyője végével, jól vádlin vágta. Miller

megrázkódott a fájdalomtól.

– Nem tud vigyázni? – kiáltott dühösen.

– Jaj, nagyon sajnálom – szabadkozott a férfi. – Túlzottan elgondolkodtam. Kérem, bocsásson meg!

– Rendben. De legközelebb nézzen az orra elé! – azzal már faképnél is hagyta az ismeretlent. A déli kapuhoz érve, elővette fényképes igazolványát. - Szép jó reggelt Steve - köszöntötte a portaszolgálatost.

– Jó reggelt Mr. Miller. Hogy aludt az éjjel?

– Meglepően nyugodtan.

– Ennek örülök. – A nagydarab őr, modorosabb volt, mint egy komornyik. Átvette az igazolványt s követve a szokásos protokollt, akkurátusan leellenőrizte. – Azt hiszem, megvagyunk – közölte finom angolsággal, majd visszaszolgáltatta a dokumentumot. – További szép napot uram.

– Önnek is. – Azzal Miller eltűnt az épület mélyén.

Miller üres tekintettel kanalazta a levest. Gondolatai messzire repítették, más helyszínre, egy másik időbe. A jelen elmosódottá vált.

– Apa te nem is figyelsz rám! – förmedt rá kislánya.

– De igen is figyelek! – ez a kegyes hazugság hagyta el a száját, valahányszor ebbe a kellemetlen helyzetbe került. Mostanában egyre gyakrabban.

– Akkor miről beszéltem? – érdeklődött a fekete hajú bakfis, miközben fogszabályzós mosolyával gúnyolódott.

– A színházi előadásról beszéltél, ami az iskoládban lesz.

– Ezt megúsztad. – nevetett a lány, majd folytatta a csacsogást.

Miller nagyon szerette a meghitt családi ebédeket. Valóságos rituáléként élte meg. Ez volt a legalkalmasabb időpont a véleménycserére, a komoly beszélgetésekre, vagy épp a színjátszó kör taglalására. De most először, elvesztette a varázsát. Felesége jóízűen evett, de rövid pillantásaival könnyen átlátta kedvese mélabúságát.

– Baj van? – szólt végül a csinos, dekoratív asszony.

– Semmi. – rázta a fejét Miller s úgy tett, mint aki nagyon boldog. Ám az asszonyt nem tudta becsapni.

– Látom rajtad, hogy valami nem stimmel. Miért nem vagy őszinte?

– Szerinted titkolózom?

– Igen. Hiába rejtegeted. Látom a szemeden, hogy valami bánt.

Miller mély sóhajtása csak tovább táplálta a nő gyanúját. – Kérlek, mond el!

– Nem bánom. Hamarosan kezdődik az EU csúcs. Engem kértek fel a tárgyalások előkészítésére.

– De, hát ez nagyon jó! – harsant fel a nő.

– Épp ellenkezőleg – csitította férje. – Csak még egy púp a hátamra. Mintha nem lett volna, elég bajom a külpolitikai ügyekkel, most még ezt is a nyakamba varrják. Persze, ha valami rosszul sül el, akkor egyből én leszek a bűnbak. Egy kudarc a karrierembe kerülhet.

Felesége finoman megsimogatta az arcát. – Ne izgulj! Megoldod ezt is, mint mindent az elmúlt években.

A férfinak jól esett a bíztatás. Megragadta párja kezét s csókot nyomott rá. – Szeretlek.

– Én is.

Telefoncsörgés törte meg a csendet. Miller ijedten kapta fel a fejét s gondolataiból kiszakítva, egy pillanatig azt se tudta hol van. Megrázta magát s felvette a kagylót. – Igen?

– Bocsásson meg államtitkár úr – szólt titkárnője a túl végen –, de az egyik futár most hozta meg a szerződéseket. Bevigyem?

– Persze. Hozza csak!

Fél perc se kellett s kopogtak az ajtón. A kissé telt Meredith, fürge léptekkel baktatott át a tágas irodán, majd nagy gonddal helyezett el papírkötegeket, főnöke zsúfolt asztalán. Miller elégedetten bólintott s a csupa mosoly nő, illedelmesen távozott. A férfi felkapta az egyik paksamétát s a székében hátradőlve, olvasni kezdte. Íróasztala olyan volt, akár egy csatatér. Mindenfele széljegyzetek, törvénykönyvek és iratok, egymás hegyén-hátán, de ezt a káoszt egyedül ő látta át. Csoda, hogy a számítógép még elfért valahogy. Az egyetlen rendezett terület a családról készült fénykép, mely aranyozott keretben állt az asztal jobb sarkán.

Hirtelen erős görcs rántotta össze a férfit. Majd még egy. Végül egy harmadik, de most már sokkal erősebben. Teste minden izma könyörtelenül megfeszült, szinte elszakadt. Miller nem értette mi volt ez. Homlokán csak úgy gyöngyöztek a verejtékcseppek, s szíve majd kiütötte a mellkasát. Alig kapott levegőt. Hiába lazította a nyakkendőt, a fulladás egyre kínzóbb és gyötrelmesebb volt. Maradék erejét összeszedve, felállt a székből s a falnak támaszkodva botorkált az ajtóhoz. A kilincset is alig bírta lenyomni.

Kiérve a külső irodába, már alig állt a lábán.

Meredith elképedve bámulta a ziháló férfit. – Rosszul van uram?

Miller száján alig jöttek ki a szavak. – Hívja a mentőket! Azonnal! Kétségbeesetten vánszorgott be a mellékhelységbe. Erősen remegő kezeivel megnyitotta a csapot, s a hideg vízzel próbálta kijózanítani magát. Ám az érzés fokozatosan erősödött s mostanra a világ is elmosódottá vált. Kínszenvedés lett minden levegővétel. Mintha vasmarok szorította volna a tüdejét. Pánikszerű légszomj kerítette hatalmába, s egyszer csak megszűnt a légzés. Hiába erőltette testét, az izmok nem engedelmeskedtek többé s a fuldokló férfi, rángatózva zuhant a kőre.

Első Fejezet

Harvard egyetem, Boston, tíz nappal később

ZSÚFOLÁSIG megteltek az előadó, lépcsőzetes padsorai. Kétszáz diák várta izgatottan a kezdést. Voltak, akik laptopot és jegyzeteket is hoztak s alig várták, hogy kérdezzenek. Mások inkább csak hallani akarták az érdekességeket. A legtöbben viszont, pusztán abból a célból érkeztek, hogy újra lássák Amerika leghíresebb professzorát. Thomas Nelson, határozott dinamizmussal lépett be a terembe. Elegáns zakója és finom szövetnadrágja, egyszerre volt fiatalos és ízléses. A tőle megszokott szívélyességgel üdvözölte a hallgatókat s egyenest a pulpitushoz sétált. Felhasználva a zsebében lapuló pendriveot, betöltötte az előadás anyagát, majd néhány kattintást követően, megjelentek a projektor által vetített képek a mögötte elterülő vásznon.

– Még egyszer köszöntök mindenkit! – szólt kellemes, mégis határozott hangján. – Amint láthatjátok a mai előadáson a Machiavellizmusról lesz szó, amit az elvtelen

hatalomgyakorlás filozófiájaként is szoktak emlegetni. Ezt az ideológiát tartják sokan a kapitalizmus előfutárának, de ezt a hipotézist még nem bizonyította senki és valószínűleg, örök viták tárgya lesz a jövőben is. – a vezérlőgombbal folyamatosan változtatta a képet, követve az előadás menetét.

– Az eszme kiagyalója a képen látható Niccolo Machiavelli volt. A XVI. századi Itáliában élt és alkotott. Író volt és politikus. Korának egyik legjelentősebb gondolkodója. Hivatali pályafutása legnagyobb részét, Firenzében töltötte a Borgia család szolgálatában. Éles eszével és remek helyzetfelismerésével, lassan bekerült a politikai élet belső köreibe, ahol főleg titkárként tevékenykedett. Számos alkalommal volt követségben, így sikerült alaposan kiismernie az Európai hatalmi viszonyokat.

Thomas hosszasan, de mégis érdekfeszítően taglalta a férfi életét, újabb és újabb illusztrációkkal színesítve az előadást.

– Börtönévei alatt írta meg máig leghíresebb és legvitatottabb regényét A fejedelmet, ami alapjaiban forgatta fel a nyugati világ, politikai életét. Korábban az volt az általánosan bevett gyakorlat, hogy az uralkodó a nép apja, aki vigyázz az alattvalóira, munkát és megélhetést biztosít a számukra, dicsővé teszi a nemzetet, de ezért feltétlen engedelmességet vár el mindenkitől. Évezredek óta ez volt a hivatalos rend és ezt a legtöbben elfogadták. Machiavelli azonban úgy vélte, hogy a hatalmasoknak minden joguk megvan az elesettek eltaposására és a legkisebb lehetőséget is ki kell használniuk hatalmuk megtartására és növelésére. Hogy ezt miféle eszközökkel érik el az mellékes, és a siker érdekében bárki feláldozható. " A cél szentesíti az eszközt. " Bizonyára sokan hallottátok már ezt a híres kifejezést. Nos, ez tőle származik. A fejedelem című írásában tűnik fel először. Furcsa, de talán még ő sem tudta, mit indított el ezzel az új eszmével.

Ekkor a professzor, részletesen kiemelte azokat az eseményeket, melyek alátámasztották a Machiavellizmus radikális hatását. Az előadás a megszokott ütemben haladt s a tények bemutatását követően, Thomas epekedve várta a kérdéseket.

– Mondja professzor úr – szólt egy fiatal lány –, miként lehetséges az, hogy ez a mocskos filozófia ennyire elterjedt?

Halk nevetés kísérte a megjegyzést, Nelson arcára is finom mosolyt csalva. – Mocskos filozófia? Így még nem hallottam.

– Miért nem az? Ez az ember azt állította, hogy a hatalmasoknak mindent szabad. Így működnek a diktatúrák is.

– Bizonyos értelemben igen. De a válasz a kérdésedre az, hogy az akkori hatalmasságoknak, nagyon kényelmes volt ez az új ideológia, amelyre ezek után lehetett hivatkozni, ha nem szándékoztak követni a régi dogmákat.

– Na, de akkor így a Machiavellizmusra hivatkozva, szabadon tiporhatták el az alattvalóikat.

– Pontosítanék. A királyok és császárok, korábban is szabadon tiporhatták el az alattvalóikat, csak ez az új irányzat feljogosította őket arra, hogy ne is gondolkozzanak más

irányba.

– Voltak a múltban olyan államok – tette fel a kérdést az egyik idősebb hallgató, – amelyek belebuktak ebbe a filozófiába?

– Természetesen. Franciaország, Habsburg-birodalom. Gondoljatok csak a forradalmakra. Nem véletlenül törtek ki.

– Professzor - szólt az egyik diák, valahonnan a hátsó sorból – mi a helyzet a legújabb könyvével? Hallom nemrég adta ki.

Na, ez a téma már jobban érdekelte a többséget, de Thomast egy kissé meglepte. – Nem hinném, hogy ez a tárgyhoz tartozna – ripakodott rá a férfi. – Azonban, ha már feltetted, válaszolok rá. Igen nemrég adtam ki és egyenlőre úgy néz ki, sok olvasót érdekel. Viszont én annak örülnék, ha titeket most inkább Machiavelli érdekelne.

– Ne haragudjon, de ki kell ábrándítanom. A jelenlevők jó része inkább önre kíváncsi, mint arra az olasz fickóra.

Csendes kuncogás söpört végig a termen.

– Milyen megtisztelő. – mosolygott Thomas. – De mivel tudomásom szerint még nem vagyok a tananyag része, ezért kérlek titeket, összpontosítsatok inkább az olasz fickóra. Vele azt hiszem, jobban jártok.

A férfi viszontválasza, jókedvre derítette a legelcsigázottabb hallgatót is. – Nos, van valakinek kérdése, a témával kapcsolatban?

Kellemes hangulatban zajlott le az előadás maradéka. Követve a jól bevált módszert, Thomas nagy beleéléssel fejtegette a témát. Nem pusztán azért volt sikeres ez a taktika, mert eltért a többitől. Felkeltette a diákok érdeklődését s rávette őket, hogy kérdezzenek az adott tárgykörről. Ám az idő leteltével jött a feketeleves. A férfi négyes csoportokba rendezte diákjait s kiadta nekik, hogy a következő előadásra, készítsenek egy rövid tanulmányt a hallottakról. A terem villámgyorsan kiürült. Nelson épp a könyveit pakolta, mikor egy ismerős hang ütötte meg a fülét.

– Látom a diákjaid hamar leléptek. – Az alacsony, szemüveges alak, úgy öltözött, mint egy ötvenes évek beli öregúr.

– Ismered őket James – vetette oda Thomas félvállról. – Buzog bennük a fiatalság.

– Azt látom. – James Devlin már lassan két éve tölti be a tanszékvezetői pozíciót. A komor tekintetű ember első ránézésre olyan, volt, mint egy gyászhuszár, de aki jobban ismerte az tudta, hogy még annál is rosszabb. Persze azért neki is voltak jó pillanatai. Ritkán, de akadtak.

– Tudok segíteni? – érdeklődött Nelson.

– Minden bizonnyal. – felelte Devlin. – Két pasas akar beszélni veled. Azt mondták nagyon fontos.

– Kik azok?

– Nem árulták el, de megkértek, hogy szóljak neked. Ott várnak az irodámban.

Thomas gyanakvó tekintettel lépett be az ajtón. Két szürkeöltönyös úriember sétált fel-alá a padlóra terített perzsaszőnyegen, s mihelyt észrevették az irodába belépő férfit, rögvest odasiettek hozzá.

– Nelson professzor? – érdeklődött az egyik.

– Igen. – felelte Thomas, akit meglepett a férfi, különös idegen akcentusa. – Kicsodák önök?

– Az én nevem George Upson. Ő itt a társam Matthew Huddlestone.

– Önök ugye nem amerikaiak?

– Nem bizony. – vágta rá Huddlestone. – A SIS ügynökei vagyunk.

Nelson alig jutott szóhoz. – A brit titkosszolgálat?

– Igen uram. – vette át Upson, azzal a két alak, készségesen átadta igazolványát. – Azért jöttünk, hogy a segítségét kérjük.

– Az enyémet? – nevetett Thomas, majd gyorsan visszaadta az iratokat. – Mégis mit akarnak tőlem?

Az ügynök közelebb hajolt. – Ami itt elhangzik az szigorúan bizalmas! Tíz nappal ezelőtt, váratlanul meghalt Dalton Miller a brit külügyminisztérium EU-s kapcsolatokért felelős államtitkára. Elsőre úgy tűnt megfulladt, de az orvosi kórtörténete szerint, teljesen egészséges volt. Ekkor a Scotland Yard alaposabb vizsgálatot rendelt el, ahol is kiderült, hogy a vérében Botulinum nyomaira bukkantak.

– Hogy mire? – értetlenkedett Nelson.

– Botulinumra. Ez a leghalálosabb méreg a világon. A milligramm egy milliomod része elég ahhoz, hogy egy perc alatt végezzen egy egészséges felnőtt emberrel. A boncoláskor egy aprócska sebet találtunk a jobb vádliján, amit a szakértői vizsgálat szerint egy hajszálvékony tű okozott. Nem idézhetett elő nagyobb fájdalmat, mint egy szúnyogcsípés. Valószínűleg ezért nem vette észre. Erős a gyanúnk, hogy ezen a módon jutatták a méreganyagot a szervezetébe. Kihallgattuk az összes munkatársát, de nem jutottunk semmire. Továbbá az sem világos, ki és hogyan szúrta meg, mert ha figyelembe vesszük a méreg, pusztító erejét, a halál beállta előtt egy-másfél perccel kellett történnie, azonban az

átvizsgált kamerafelvételeken, semmi gyanúsat sem látni.

– Ez sajnálatos – bólogatott Thomas –, de elárulnák mi közöm nekem ehhez?

Huddlestone egy papírlapot vett elő. – Miller ezt küldte a Vauxhalli központba, két nappal a halála előtt. Kérem, nézze meg!

A professzor szemügyre vette a gyűrött papírost, de hiába nézte, semmit se értett belőle. A lap közepén egy kör állt, ami egy feszület centrumában helyezkedett el. A kereszt végein, pedig ellipszisek nyugodtak, melyek már első ránézésre is, pontos szimmetriában voltak a középső körrel. Lejjebb érve a lap alján valami írást talált:

AZ VAN LEGBIZTOSABBAN ELREJTVE, MELY VÉGIG AZ ORRUNK ELŐTT ÁLL!

– Ne haragudjanak, de nem értem – adta vissza a papírt Thomas.

Upson nem érte be ennyivel. – Van sejtelme arról, mit jelenthet?

– Elképzelésem sincs. Életemben nem láttam még ezt a szimbólumot. Nem is tudom, mihez hasonlítani.

– Nem lehet, hogy szabadkőműves jelkép?

– Kizárt dolog. Az utóbbi két évben, alaposan beleástam magam a témába, de ilyenről még csak nem is hallottam. Sajnálom.

Ez pech – sóhajtott Huddlestone. – Maga volt az utolsó reményünk. Mielőtt idejöttünk, megmutattuk ezt a rajzot, Anglia legnevesebb szabadkőműves szakértőjének.

– Clifford Sheringhamnek?

– Talán ismeri?

– Hogyne. Többször is konzultáltam vele a könyvem miatt. Sheringham professzor nemzetközileg elismert szaktekintély a témában. Ő mit mondott?

– Ugyanazt, amit maga. Lövése sem volt róla, hogy mi ez.

– Akkor sajnos nincs mit tenni – vonta meg a vállát Nelson. – Ha ő, aki negyven éve foglalkozik ezzel, sem tudja mit jelent ez a szimbólum, akkor én főleg nem.

– Sheringham küldött minket magához. Azt mondta ön a szabadkőművesség egyik legnagyobb szakértője.

Thomas a fejét rázta. – Kedves tőle, de most túlzott. Igaz, hogy az utóbbi időben sokat foglalkoztam a szabadkőművesekkel, ám a tudásom meg se közelíti az övét. Ő már akkor

kutatott, amikor én még csak beszélni tanultam.

– Azért köszönjük professzor – felelte Upson s átadott egy szürkés cetlit. – Ezen van a mobilszámom. Kora reggeltől, késő estig be vagyok kapcsolva. Két napig még itt leszünk a városban. Ha ezen idő alatt netán eszébe jut valami, azonnal hívjon!

– Rendben, de nem ígérek semmit.

A két férfi elköszönt, majd sietve elhagyták az irodát. Thomas még most is látta maga előtt azt a rajzot, mely valósággal beleégett az agyába. Minél jobban próbálta, annál inkább nem sikerült kiverni a fejéből.

Második Fejezet

Vatikánváros

A SZENT-PÉTER bazilika mellett elterülő Palazzo del Sant'Uffizio az egyik legjelentéktelenebb külsejű épület a környéken, de az egyik legbefolyásosabb a Vatikánban.

A négyzetalakú, reneszánsz stílusú építmény már ötszáz éve áll jelenlegi helyén, s a legkülönfélébb személyek fordultak meg, pazarul díszített termeiben. Itt székel a Hittani Kongregáció, vagy közkeletűbb nevén a Szent Hivatal, melynek az egyház jobb kezeként az a feladata, hogy előremozdítsa és védelmezze a katolikus erkölcsöket és tanítást, valamint minden egyebet, ami ezt a tárgykört érinti. Azonban ennek a nagyra becsült szervezetnek létezik egy nemzetközileg ismert elnevezése is, mely inkább ad okot szégyenre, mint elismerésre. Ugyanebben az épületben ülésezett évszázadokon át az inkvizíció, mely eltökélten üldözte a hit és a papság ellenségeit. Milliók pusztultak el az utasításaikra, semmibe véve a logikát s az erkölcsöket. Mára azonban az egyház igyekszik változtatni ezen a képen, hogy az új generációk, ne a zsarnokot, hanem a tanítót és védelmezőt lássák bennük. Ezen okból létezik a Szent Hivatal is, melynek ma ismert dogmáit XV. Benedek pápa fektette le s a szervezet, azóta is ezekhez ragaszkodik.

A Kongregáció négyhavonta ülésezik az épület díszes nagytermében. Az arannyal, bársonnyal és festményekkel tarkított, márványpadlós helységben, huszonöt párnázott szék állt rendezett sorokban, ahol az ülésen résztvevő bíborosok és érsekek helyezhették magukat kényelembe. A velük szembeni hosszú ébenfa asztalnál foglalt helyet a Kongregációt vezető prefektus s a munkáját segítő titkári apparátus.

Pont úgy, mint máskor, az ülés nyugodt, rendezett keretek közt zajlott. Ferrara bíboros, nagy magabiztossággal vezette a gyűlést, elejét véve a legkisebb hibának is. A tagok figyelmesen végighallgatták egymás felszólalását s diszkrét elismeréssel díjazták a konstruktív ötleteket. Az egyetlen kakukktojás az asztal végénél ülő segédtitkár volt. Spaletti bíboros nem pusztán fiatalságával lógott ki a sorból. Látszólag egyedüliként érezte úgy, hogy megöli az unalom. Szorgalmasan és nagy lelkiismerettel végezte a munkáját, de a negyvenhárom éves férfi, pusztán a begyakorolt rutint végezte el újra és újra. Alig várta, hogy a szünetet rendeljenek el. Felállva a székből, kinyújtóztatta kínzóan elgémberedett lábait, s amint alkalma nyílt rá, azonnal a prefektushoz sietett. – Atyám – szólt tiszteletteljes áhítattal.

– Igen Alessandro? – fordult felé a ráncos homlokú öreg.

– Szeretnék önnel négyszemközt beszélni.

– Semmi akadálya.

A két férfi átvágott a termen s a legközelebbi ajtóhoz érve, beléptek az egyik különszobába. A pazarul berendezett helyiség a legelőkelőbb szállodákban is megállta volna a helyét, de itt csupán egy félreeső sarok.

– Nos, miről akartál beszélni? – érdeklődött Ferrara.

– Kétségek gyötörnek.

– Azt látom. Gyere, üljünk le!

Letelepedtek a közeli fotelekbe s az öreg gyanakvó tekintettel méregette hittársát. – Mi bánt ennyire Alessandro?

– Nem is tudom. Aggasztó furcsaságokra leltem az utóbbi időben.

– Igazán? Mégis mire gondolsz?

– A minap épp a könyvelést néztem, mikor észrevettem egy tételt, amiről nem készült bejegyzés. Nem tudtam mire vélni, hiszen amióta csak segédtitkár vagyok, ez volt az első ilyen eset. Alaposan utána néztem és kiderült, hogy a Kongregáció pénztárából, több millió eurót utaltak át, egy fiktív cég számlájára. Hiába kutattam át mindent, erről a tranzakcióról, sehol sem találtam szerződést.

Ferrara elgondolkodva bólogatott. – Ez minden?

– Nem. Előkerestem a régebbi könyvelési adatokat, és érdekes módon, ott is találtam efféle, megmagyarázhatatlan bejegyzéseket. Mi folyik itt atyám?

– Tudod Alessandro – sóhajtott az öreg –, vannak olyan dolgok, amikről nem kell tudnod. A kíváncsiság soha nem vezet semmi jóra.

– Hogyan? – szaladt fel Spaletti szemöldöke. – Ez a válasza a kérdésemre?

– Nézd, léteznek összefüggések, amiket most még nem értenél meg. Hosszú lenne elmagyarázni és felesleges is.

– Ugyan miért?

– Mert muszáj elfogadnunk, hogy vannak dolgok a világon, amikhez nincs közünk. A kíváncsiság mindig is csak bajt hozott az emberek fejére. A gonosz is azért tudta rávenni Ádámot és Évát az eredendő bűn elkövetésére, mert kihasználta a kíváncsiságukat.

Spaletti akaratlanul is elmosolyodott. – Most viccel atyám? A kíváncsiság tesz minket emberré. Ez a képességünk hívta életre a mobiltelefont, amit ön is használ, az autókat kint az utcán és a repülőket az égen. Nem gondolja, hogyha isten rossznak ítélte volna meg a kíváncsiságot, akkor soha nem teremti meg bennünk?

– Elég! – förmedt rá Ferrara. – Kezdesz túllőni a célon. A kíváncsiság igen is rossz az emberiségnek. Úgy beszélsz róla, mintha jót tett volna, pedig nem. Nézd mivé vált a világ! Erőszak, fajtalanság. Az erkölcstelenség, mindennapos. A gyerekek nem tisztelik a szüleiket és a szülők, eldobják gyermekeiket. A pokol felé tart minden. Bezzeg annakidején az emberek tudták hol a helyük és mi a dolguk. Végezték mindennapi teendőiket, vasárnaponként elmentek a templomba és nem kérdőjeleztek meg semmit. Elfogadtak mindent úgy, ahogy van és az igazságok keresését, ránk bízták. Ennek kéne lennie mai is, de sajnos ez örökre elveszett, hála a kíváncsiságnak. Ne feledd Alessandro! A kíváncsiság az ördög ajándéka.

– Bocsásson meg atyám, de ellent kell mondanom.

– Sajnálattal hallom. Ennek ellenére megkérlek rá, hogy fejezd be a kutakodást és folytasd a munkád, úgy ahogy eddig!

– Csak úgy hunyjak szemet egy gyanús esemény fölött?

– Na, ez már sok – dühöngött az öreg. – Azt mondtam hagyd abba és legyen elég ennyi!

Spaletti hevesen tiltakozott. – Mint a titkári apparátus tagjának, jogom és kötelességem a Kongregációt érintő minden ügyet megvizsgálni.

Ferrara hangja, fenyegetővé vált. – Jobb, ha lehiggadsz! Ne felejtsd el hol a helyed! Ha nem lennél az aki, sosem kaptad volna meg ilyen fiatalon a birétumot.

– Arra céloz ezzel atyám – ütközött meg Spaletti –, hogy érdemtelen vagyok a jelenlegi pozíciómra?

– Nem ezt mondtam – váltott Ferrara barátságosabb hangnemre. – De lássuk be. Az egyik legősibb olasz főnemesi családból származol és az őseid között több, befolyásos bíboros is volt. Ilyen ajánlólevél, valamint az én segítségem nélkül, sosem lehetnél ennyi idősen a bíborosi kollégium tagja.

Az öreg hirtelen felállt. – Most pedig menjünk vissza, mert a végén még keresni kezdenek! Ez a beszélgetés, pedig maradjon a kettőnk titka! Egyetértesz?

– Tökéletesen atyám.

Spaletti sokat gondolkodott az előző napi beszélgetésen. Továbbra sem hagyták nyugodni, azok az érthetetlen bejegyzések, de a Ferrarával történt eszmecsere után, jobbnak látta, ha pihenteti ezt a témát. Ahogy felkelt a nap, a lakrészéből egyenest a Kongregáció székházába vezetett az útja. Határozott volt és tettre kész. Bántotta, amiért csalódást okozott annak az embernek, aki szerette és tanította őt. Megfogadta, hogy méltó lesz a bizalmára. Belépvén a nagyterembe, azonban különös látvány fogadta. Az ülés már javában zajlott, pedig őt a korábbi kezdésről senki sem értesítette. Ami viszont még érdekesebb az az, hogy megszokott helyén egy másik bíboros ült és végezte az ő munkáját. A teremben összegyűlt papok, egy emberként fordultak felé. Spaletti értetlenül nézett, s éjfekete szemeivel, valósággal könyörgött a válaszért.

– Öt perc szünet – szólt Ferrara s felállván a helyéről, egyenest a férfihoz sietett. – Alessandro. Te mit keresel itt?

– Mit keresek itt? Jöttem végezni a dolgomat atyám. Miért nem szóltak nekem az ülés korábbi kezdéséről, és mit keres Archurete bíboros a helyemen?

– Na, igen – bólintott az öreg. – A tegnapi beszélgetésünk után, felkerestem a szentatyát és megvitattam vele ezt-azt. Ő is azon az állásponton volt, hogy levegőváltozásra van szükséged, ezért hivatalosan, kiküldetésre mész Angliába.

– Angliába? – hüledezett Spaletti. – Azt hittem fontos a munkám itt a Vatikánban.

– A szentatyával együtt úgy véljük, jobban a hasznodra fog válni egy kis külhoni megbízatás a Londoni püspök oldalán. Már el is küldtük neki az üzenetet az érkezésedről. Megtisztelve érzi magát, amiért ellátogatsz hozzá.

– Értem már. – Spaletti arcára, keserédes vigyor ült ki. – Érzékeny pontra tapintottam, ezért terhessé vált a jelenlétem.

– Csak magadnak köszönheted. A kíváncsiság rossz tanítómester Alessandro. Ha kiölöd magadból ezt a rossz tulajdonságot, akkor visszatérhetsz.

– Mikor kell indulnom?

– Ma este.

– Ennyire sürgős?

– Igen. Most pedig távozz! – utasította Ferrara rideg tekintettel, majd sietve visszament a helyére.

Spaletti a fejét rázva hagyta el a termet. Dühvel vegyes elkeseredettség kavargott a lelkében, mely egyszerre akarta széttépni és bánattal elárasztani. Csalódottság lett úrrá rajta, ha arra gondolt, milyen könnyedén dobta félre az az ember, akit eddig mentorának, sőt második apjának hitt. Egyik pillanatról a másikra, minden megkérdőjeleződött benne.

Harmadik Fejezet

Boston, Malden kerület

THOMAS hazafelé tartott, meteor zöld kocsiján. Az áramvonalas BMW Gran Coupé az ő büszkesége, amióta csak megvette. Azelőtt egy Fordot használt, jó tíz évig, de a vén csataló végleg kilehelte a lelkét s úgy egy éve akadt meg a szeme ezen a guruló gyöngyszemen. Szerelem volt első látásra.

A férfit egész nap nem hagyta nyugodni az a fura szimbólum. Amióta csak megmutatták neki az ügynökök, más se járt a fejében csak az a rajz. Zavarta, már szinte dühítette a tény, hogy bármerre is indult, semmihez sem tudta hasonlítani.

Végre megérkezett a házhoz. A mutatós, kétszintes téglaépület az egyik legszebb ingatlan volt a környéken. Közép vöröses színével ugyan elütött a közeli színpalettától, de mutatós sátortetejével, s oszlopokkal övezett tornácával, jóleső látványt nyújtott a szemnek.

Nelson nyugodt mozdulatokkal hajtott fel a kocsibejáróra. Leállította a motort, megnézte helyén van e minden, végül kiszállt az autóból. Ám mihelyt benyomta a riasztót, komótos mozdulatai semmivé foszlottak s erőteljes léptekkel sietett a megvilágított bejárathoz. – Megjöttem szívem! – kiáltotta, amint átlépte a küszöböt.

– Szia, drágám – jött a kellemes válasz.

A mediterrán stílusú berendezés, valósággal beszippantotta az érkezőt. A meleg színek, jókedvvel és derűvel töltötték meg az ember szívét, bármerre is nézett.

Thomas épp a kabátját vette, mikor hirtelen Courtney ugrott a nyakába. A nő egy pillanatnyi időt sem hagyott neki. Ölelte és csókolta, ahol érte.

– Jól van! – nyomta el magától a férfi. – Megfojtasz!

– Ugyan már – nevetett a nő. – Gyenge vagyok és törékeny. Éhes vagy?

– Mint a farkas.

– Ma valami különlegességgel készültem.

Thomas beleszimatolt a levegőbe. – Akkor annak van ilyen isteni illata.

– Öltözz át és meglátod mi az! – Courtney egy pillanat alatt eltűnt szem elől. Nelson mosolyogva rázta a fejét. Sose értette, honnan szerzi az energiáját, de néha szívesen kért volna ő is.

Gyorsan levette gönceit és bevonult a fürdőszobába. Összehajtott, tiszta ruhája már ott várta. Megnyitva a csapot, gyorsan megmosta a kezét s belebújva kényelmes melegítőjébe, a konyhába sietett. Egy hatalmas adag, ínycsiklandozó ananászos csirke várta az asztalon. Courtney izgatottan fürkészte a reakciót, mely túlszárnyalta legmerészebb elvárásait is. A férfi nagyon meglepődött a különleges fogáson, s jóízűen tömte a fejébe. Párja leült vele szemben s szerelmes áhítattal figyelte minden mozdulatát. – Látom, nagyon ízlik.

– Mennyei – lelkendezett Thomas. – Felülmúltad önmagad. Gratula.

– Nem bántad meg, hogy elvettél?

A férfi kezében megállt a villa. – Hogy mondod?

– Jól hallottad! Válaszolj!

– Komolyan muszáj ilyen hülyeséget kérdezni? Lassan egy éve vagy a feleségem. Miért bántam volna meg?

– Csak kíváncsi voltam. – Courtney ekkor egy pár babacipőt tett a férje tányérja elé.

Thomas lemerevedett, mint akibe villám csapott. A falatot is alig bírta lenyelni. – Ez micsoda?

– Aminek látszik – felelte párja.

A férfi elkezdett mosolyogni s hamarosan nevetni. – Komolyan beszélsz?

Neje egy elszíneződött terhességi tesztet mutatott neki. – Kék. Mivel elszíneződött, így elmentem orvoshoz. Én is csak pár órája tudom.

– Gyermeket vársz?

– Igen.

Nelson öröme, vulkánként robbant. Felugrott az asztaltól s heves kurjongatások közepette csókolta szerelmét. – Apa leszek! – kiáltozta. Alig bírt visszaülni a helyére. – Hanyadik hónapban lehetsz?

– Hónapban? – nevetett a nő – Néhány hete.

– Ó bocsánat. De akkor mostantól muszáj lesz vigyázni magadra!

– Azért ott még nem tartunk. Az orvos szerint a negyedik hónap után kell csak elkezdeni a vigyázást.

– Tehát nyugodtan csinálhatod azt, amit eddig?

– Persze. Ugyanúgy járhatok dolgozni, futni, úszni. Egyébként van még egy jó hírem.

– Na, mesélj!

– Hát – nevetett Courtney – nagyon úgy néz ki, hogy megkapom a tanári állást.

– Ne hülyéskedj!

– Ma beszéltem a történelmi tanszék vezetőjével. Alaposan átrágták a dolgot, és mivel az elmúlt két évben sokat bizonyítottam a modern kori területen, ráadásul elismerik a képességeimet, így arra az elhatározásra jutottak, hogy engem választanak.

Thomas elismerően biccentett. – Minden elismerésem. Te leszel a legfiatalabb tanár a Harvardon.

– Az biztos, hogy nem sok huszonnyolc éves pedagógus szaladgál az egyetemen, de egyszer mindent el kell kezdeni. Ráadásul ugyanazon a karon fogok tanítani, mint te. Így talán többet látjuk egymást.

– Kétségtelen – mosolygott Nelson.

Lassan beesteledett. A finom vacsora után, Thomas vett egy forró zuhanyt, amitől egész teste új életre kelt. Felvette kényelmes köntösét s besétált a nappaliba. Hirtelen eszébe jutott a szimbólum. Elővett egy papírt, meg ceruzát s felidézve minden apró részletet, szépen lerajzolta. Courtney egy pop-cornnal teli tállal lépett ki a konyhából. – Mit csinálsz?

– Rajzolok.

– Azt látom, de mit? - A nő közelebb lépett és elgondolkodva figyelte a művet. – Ez micsoda?

– Bár tudnám – sóhajtott Nelson. – Egyszerűen képtelen vagyok rájönni, hogy mi ez.

Neje leült mellé a kanapéra. Méregette minden irányból, de ő sem jutott vele sokra. – Hol láttad ezt?

– Ma bent az egyetemen, felkeresett a brit titkosszolgálat két ügynöke, akik elmesélték, hogy tíz nappal ezelőtt, meggyilkolták az ottani külügyi államtitkárt. Sok részletet nem ismertek, de azt sikerült kideríteniük, hogy a politikust megmérgezték. Aztán mutattak nekem egy papírt, amit állításuk szerint az államtitkár küldött nekik, úgy negyvennyolc órával a halála előtt. Azon szerepelt ez a szimbólum, de lassan kezd az agyamra menni.

Courtney ámulva hallgatta az élménybeszámolót. – Most ugratsz?

– Eszemben sincs. Kérlek, nézd meg jól és mond meg, téged emlékeztet e valamire.

A nő felkapta a rajzot és alaposan megvizsgálta. Járt az agya, mint a gép, de az eredmény ugyanaz volt. – Sajnálom. Hasonlót se láttam soha.

– Gondoltam – lógatta az orrát Thomas. – Az ügynökök először Sheringham professzornak mutatták meg, ám ő sem tudta kötni semmihez. Pedig ő már négy évtizede ezek között él.

– Semmi nem jut róla az eszembe. De mutasd meg a diákjaidnak!

– Micsoda?

– Komolyan mondom. Figyelj! Lehet, hogy a nagy Clifford Sheringham és mi sem tudtuk beazonosítani, de egy próbát megér. Azért mert nincs diplomájuk, a hallgatók attól még nem dinnyék. Hátha valamelyikük felismeri. Sose lehet tudni. De most gyere, mert mindjárt kezdődik a kedvenc sorozatunk!

Férje váratlanul egy hatalmas puszit nyomott le az arcára. – Imádlak.

– Ezt el is várom! – mosolygott a nő, majd hirtelen felállt. – Viszont most már emeld meg a hátsódat, mert a végén még lemaradunk!

Másnap reggel, tömve volt az előadó terem. A diákok, halkan sutyorogva vitatták meg, mindennapi gondjaikat, egészen a tanár érkezéséig. Thomas valósággal berontott a terembe s furcsa mód, csak úgy félvállról köszönt a hallgatóknak. Első útja a számítógéphez vezetett, amire feltöltötte a tegnap este beszkennelt rajzot. Néhány kattintás, s a különös szimbólum, megjelent a hatalmas kivetítő vásznon.